

Autoreferat

1. Imię i nazwisko.

Anna Wendorff

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe lub artystyczne — z podaniem podmiotu nadającego stopień, roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej.

2018 r. — ukończenie studiów postdoktoranckich w zakresie sztuki i architektury na Centralnym Uniwersytecie Wenezueli

2012 r. — uzyskanie stopnia doktora nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo na Uniwersytecie Łódzkim na podstawie rozprawy doktorskiej pt. *Estructuras narratológicas en la literatura digital de Jaime Alejandro Rodríguez* przygotowanej pod kierunkiem prof. dr. hab. Wiaczesława Nowikowa

2009 r. — ukończenie Podyplomowego Studium Translacji (polski=>hiszpański) na Uniwersytecie Łódzkim

2008 r. — uzyskanie tytułu magistra na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu na podstawie pracy magisterskiej pt. *Vanguardias poéticas en el arte digital en Latinoamérica* przygotowanej pod kierunkiem prof. UAM dr. hab. Amána Rosalesa Rodrígueza

2006 r. — uzyskanie tytułu licencjata na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu na podstawie pracy licencjackiej pt. *El sincretismo religioso en México* przygotowanej pod kierunkiem dr Beaty Skotarek

3. Informacja o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych lub artystycznych.

od 2012 r. — zatrudnienie na stanowisku adiunkta w Katedrze Filologii Hiszpańskiej na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Łódzkiego (Zakład Literatur Hiszpańskojęzycznych)

2016–2017 — zatrudnienie na Wydziale Filologii Pomorskiej Wyższej Szkoły Nauk Stosowanych w Gdyni (kierunek: filologia hiszpańska)

2012–2013 – zatrudnienie na stanowisku adiunkta na Wydziale Neofilologicznym Ateneum Szkoły Wyższej w Gdańsku (kierunek: filologia hiszpańska)

2011–2012 — zatrudnienie w Instytucie Filologii Romańskiej na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie

2008–2012 — zatrudnienie na stanowisku asystenta w Katedrze Filologii Hiszpańskiej na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Łódzkiego

2008–2009 — zatrudnienie na stanowisku asystenta na Wydziale Filologicznym Wyższej Szkoły Studiów Międzynarodowych w Łodzi (kierunek: filologia hiszpańska)

- 4. Omówienie osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.). Omówienie to winno dotyczyć merytorycznego ujęcia przedmiotowych osiągnięć, jak i w sposób precyzyjny określać indywidualny wkład w ich powstanie, w przypadku, gdy dane osiągnięcie jest dziełem współautorskim, z uwzględnieniem możliwości wskazywania dorobku z okresu całej kariery zawodowej.**

Główne osiągnięcie naukowe będące podstawą ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego

Monografia:

Anna Wendorff, *Acercamientos a las poéticas de Oliverio Girondo: Estudio específico sobre un poeta de la vanguardia argentina*, Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego, Łódź 2023, 384 ss., ISBN 978-83-8331-196-8, e-ISBN 978-83-8331-197-5.

Omówienie wskazanej publikacji

Książka dotyczy twórczości Octavia José Oliveria Gironda (1891–1967), podróżnika, kosmopolity, którego życie stało się doskonałym odzwierciedleniem awangardowego autora. Miał on przemożny wpływ na rozwój poezji argentyńskiej od lat 20. XX w. Twórczość tego argentyńskiego poety jest jedną z bardziej osobliwych, bogatych (autor nie zdecydował się na jeden kierunek literacki, wykorzystywał prądy eklektyczne w swojej twórczości, tj. symbolizm, kreolizm, telluryzm, czy różne ruchy awangardowe, np. ultraizm, kracjonizm, surrealizm,

kubizm literacki czy simultanizm), a zarazem najmniej znanych w poezji hispanoamerykańskiej XX w., co sprawiło, że stał się on postacią niemal mistyczną. By uzupełnić tę niszę w latynoamerykańskiej krytyce literackiej, autorka podjęła się napisania monografii naukowej na temat tego autora.

Acercamientos a las poéticas de Oliverio Girondo: Estudio específico sobre un poeta de la vanguardia argentina (Analiza poezji Oliveria Gironda z różnych perspektyw. Szczegółowe studium poety awangardy argentyńskiej) to tekst analizujący twórczość poetycką pisarza z dwóch perspektyw: ukazującej poezję Oliveria Gironda w ramach awangardy argentyńskiej, której był pionierem zarówno w swoim kraju, jak i w Ameryce Południowej, oraz fenomenologicznej, która próbuje wyjaśnić imaginarium poety, opierając się na modelu analizy poetyk literackich Gastona Bachelarda.

Monografia składa się z dwóch części. W pierwszej analizie zostaje poddana awangarda argentyńska, w szczególności poezja, w celu pokazania jej elementów charakterystycznych z formalnego i językowego punktu widzenia. Opisane zostały dwie grupy literackie, znane jako Boedo i Floryda. Przedstawiono podobieństwa i różnice zarówno intelektualne, jak i estetyczne między tymi, którzy reprezentowali grupę Boedo, a tymi, którzy byli częścią Florydy, oraz przeanalizowano fałszywą, sztuczną dysputę między nimi. Odniesiono się do różnic między modernizmem a awangardą. Poruszono także wpływ ultraizmu Jorge Luisa Borgesa i kreacjonizmu Vicente Huidobra na awangardę argentyńską. Umieszczono Gironda i jego poezję w kontekście awangardy argentyńskiej, wskazując miejsce, jakie w niej zajmuje. Ukazano stworzenie przez niego nowej poezji i nowego modelu poetyckiego. Przedstawiono jego główne linie tematyczne, takie jak: podróż, miasto, lokalny pejzaż, kobiety (kobiecość i erotyzm). Opisano jego język poetycki, reprezentowane przez niego kierunki literackie, stosowane techniki literackie, środki stylistyczne, kategorie estetyczne, zabiegi literackie czy strategie literackie (tj. humor, ironia, groteska, turpizm, figury *voyeur* i *flâneur* itp.), a także wpływy literackie innych autorów (jak Ramón Gómez de la Serna, Vicente Huidobro, César Vallejo) na jego twórczość.

Następnie omówiono utwory zamieszczane w periodykach, główne czasopisma tamtego okresu, a także opublikowane w nich manifesty, jak również wpływ dziennikarstwa na dorobek literacki omawianego autora. Czasopisma i dzienniki pierwszych dekad XX w. stały się narzędziem rozpowszechniania i promowania, popularyzowania literatury narodowej w Argentynie, jej autorów (w tym również Gironda), a także tworzenia i formowania awangardy. Ukazano odnowę literacką poprzez czasopisma.

Podczas tego wnikliwego studium zostały przeanalizowane najbardziej wpływowe argentyńskie publikacje omawianej epoki, w tym takie czasopisma jak: „Prisma”, „Proa”, „Inicial” czy „Martín Fierro”. Zostały one dokładnie zbadane w celu podkreślenia roli, jaką Oliverio Gironde odgrywał w awangardzie i literaturze argentyńskiej. W pierwszej kolejności opisano czasopismo ściennie „Prisma” (1921, 1922) Borgesa, które uważane jest za początek ruchu ultraistycznego w Argentynie, nurt ten został sprowadzony przez samego Borgesa po powrocie z Hiszpanii dzięki wpływom i kontaktom, jakie pisarz argentyński miał z Rafaellem Cansinosem Assensem. Kosmopolityczny rozwój Buenos Aires był katalizatorem powstania tego nowego nurtu literackiego — ultraizmu. Włączenie wybitnych pisarzy, takich jak: Eduardo González Lanuza, Guillermo Juan i Norah Borges, do „Prismy” umocniło jego znaczenie w krajobrazie kulturowym epoki. Następnie opisano czasopismo „Proa” („Proa: Revista de Literatura”, 1921–1923 i „Proa: Revista de Renovación Literaria”, 1924), inną ultraistyczną publikację autorstwa Borgesa, która kontynuowała dziedzictwo „Prismy”. Wśród jej członków znajdowali się tacy uznani pisarze, jak: Norah Lange, Guillermo Juan, Eduardo González Lanuza, a jednym z twórców i promotorów był Ricardo Güiraldes; czasopismo otrzymało także wsparcie od drugiego prekursora, Macedonia Fernández¹. „Proa” była nie tylko czasopismem, lecz także grupą intelektualistów, którzy założyli wydawnictwo. Następnie omówiono „Inicial: Revista de la nueva generación” (1923–1927), czasopismo skierowane do młodych twórców, skupione wokół Homera Guglielminiego, do jego pozostałych redaktorów należeli m.in.: Roberto Orтели, Alfredo Brandán Caraffa i Roberto Smith. Kolejno opisano „Martín Fierro. Periódico Quincenal de Arte y Crítica Libre” (1924–1927), najważniejsze czasopismo tamtego okresu nie tylko ze względu na liczbę wydanych numerów, ale przede wszystkim na rolę, jaką odegrało w życiu intelektualnym i literackim Argentyny. Jego redaktorem naczelnym był Evar Méndez, a w jego radzie zasiadali: Oliverio Gironde, Sergio Piñero, Alberto Prebisch i Eduardo J. Bullrich. Czasopisma „Proa” i „Martín Fierro” wywarły największy wpływ na awangardę, szczególnie to drugie, stanowiło bowiem epicentrum argentyńskiej awangardy. Czasopismo „Martín Fierro” było także najważniejsze dla Gironda, pełnił funkcję jego redaktora naczelnego od drugiej epoki, nadał mu swój osobisty charakter i traktował je jak swoje własne czasopismo, wyciskając na nim swoje piętno i pozostawiając swój styl.

W dalszej części przeanalizowano manifesty poetyckie — zwłaszcza omawianego poety — opublikowane w czasopismach. Manifesty stworzone przez różne ruchy awangardowe w pierwszych latach XX w. były formą zdefiniowania oraz wyrażenia własnych linii

¹ Podawany jest różny skład czasopisma zależnie od krytyków literackich.

estetycznych i stylów literackich. W tym fragmencie pracy odniesiono się do części manifestów grupy Florida, do której należał Gironde, w szczególności omówiono *Manifiesto de "Martín Fierro"* opublikowane w czasopiśmie „Martín Fierro” w 1924 r.

Rozdziały te odwołują się przede wszystkim do dwóch pozycji bibliograficznych: Hugo Verani, *Las vanguardias literarias en Hispanoamérica: manifiestos, proclamas y otros escritos* (1995) oraz Nelson Osorio, *Manifiestos, proclamas y polémicas de la vanguardia literaria hispanoamericana* (1990). Z kolei najważniejsze źródła, na które powoływano się w całej części pierwszej, to: Marta Scrimaglio, *Literatura argentina de vanguardia: 1920–1930* (1974) i Beatriz de Nóbile, *El acto experimental: Oliverio Girondo y las tensiones del lenguaje* (1972).

W drugiej części natomiast dokonano pogłębionej analizy tekstów poetyckich Gironda, tym razem obierając za punkt wyjścia podejście fenomenologiczne zaproponowane przez Gastona Bachelarda. Analiza ta miała na celu zbadanie twórczej wyobraźni poety i określenie kształtu jego poetyckiego uniwersum oraz tworzących je elementów, takich jak: woda, ogień, powietrze i ziemia. Oprócz już wspomnianych aspektów przeanalizowano również polisemiczny charakter jednostek językowych używanych przez poetę oraz głęboką wartość, jaką Girondo przypisywał obrazowi, podkreślając wizualność obecną w jego przestrzennych kompozycjach. Te elementy unaocniają, w jaki sposób Girondo naprawdę odnowił poezję.

Główne źródła krytyczne drugiej części to książki Gastona Bachelarda, stanowiące szczegółowe studium czterech elementów natury (wody, ognia, powietrza i ziemi), takie jak: *La poética del espacio* (1991), *La tierra y los ensueños de la voluntad* (1996), *El aire y los sueños: ensayo sobre la imaginación de la materia* (2011), *La tierra y los ensueños de la imaginación de la materia* (2011), *El agua y los sueños: ensayo sobre la imaginación del movimiento* (2012) i *La tierra y las ensoñaciones del reposo: ensayos sobre las imágenes de la intimidad* (2014).

W tej części szczegółowo przeanalizowano twórczość Oliveria Gironda, która obejmuje antologie poezji i opowiadań, takie jak: *Veinte poemas para ser leídos en el tranvía* (1922, wydanie francuskie; 1925, wydanie argentyńskie), *Calcomanías* (1925), *Espantapájaros (al alcance de todos)* (1932), *Interlunio* (1937), *Persuasión de los días* (1942), *Campo nuestro* (1946) i *En la masmédula* (1953, pierwsza wersja; 1956, ostateczna wersja). Ponadto omówiono również sztuki teatralne, jak *Madrastra* (1915) i *La comedia de todos los días* (1916), napisane we współpracy z René Zapata Quesada. Przeanalizowano także *Membretes*, publikowane od 1920 r. w czasopiśmie „Martín Fierro” i noszące wpływ *Greguerías* Ramóna Gómeza de la Serna, oraz tekst-katalog *Pintura moderna* (1936).

Początkowo przedstawiono podróż mityczną, symboliczną, wyobrażoną sobie przez autora oraz realną w dwóch utworach: *Veinte poemas para ser leídos en el tranvía* i *Calcomanías*. Wiersze w tych antologiach przyjmują wartości wyobrażone, które — zgodnie z poetyką Bachelardowską — prowadzą nas do „poetyki lotu”. Girondo staje się w nich poetą powietrza, odnosząc się w dużej części swojej poezji do ruchu, prędkości, miasta i krajobrazu świata; w przeciwieństwie do wierszy z tomu *Campo nuestro*, które przywołują wieś, spokój, stałość, pejzaż lokalny czy ziemię. Dla Gironda podróż oznacza mityczną metamorfozę nie tylko ciała, lecz także ducha; staje się dla niego mistyczna, jako że odnalazł w niej dogłębne znaczenie literatury i jej związek z życiem.

W kolejnej części omówiono ziemską podróż w wierszach Gironda z antologii *Veinte poemas para ser leídos en el tranvía* i *Calcomanías*, zwracając uwagę na odniesienia do ciała, natury, miasta i jego elementów, do czegoś namacalnego, konkretnego z fizyczno-ziemskiego planu. Ukazano poezję geograficznych pocztówek, na których poeta przemierza rzeczywiste i wymagowane tereny; geografii ziemską i ludzką. Dla Gironda mapa bowiem nie jest wyłącznie wyznacznikiem miejsc, ale oznacza również podróż, jest przewodnikiem, który wskazuje nam drogę.

W następnym podrozdziale opisano podróż Gironda w pionie (zgodnie z definicją Bachelarda poeta pionu związany jest z podstawowymi elementami, pierwiastkami natury fenomenologicznej, powietrzem lub ziemią), w dół, schodząc, opadając, spadając „z nieba na ziemię” lub w przeciwnym kierunku, w górę, „z ziemi do nieba”, związaną m.in. z metaforami cienia, prędkości, szybkości, zawrotu głowy czy wspinania się po schodach nocą. Zwrócono szczególną uwagę na poetykę wznoszenia się, metaforykę lotu i sposób, w jaki autor przekształcił się z ziemskiego poety w poetę powietrza. Reasumując, podkreślono trzy charakterystyczne elementy jego poezji: ziemię, spadek i prędkość.

Następnie zagłębiono się w relację Gironda ze sztukami wizualnymi. W pierwszej kolejności opisano go jako krytyka sztuki, analizie poddano jego twórczość w zakresie sztuk plastycznych: recenzję wystawy rzeźbiarza Leguizamóna Pondala (napisaną razem z René Zapata Quesadą), opublikowaną w czasopiśmie „La Revista Teatral y Social” (1911) oraz tekst-katalog *Pintura moderna* (1936) dotyczący wystawy z kolekcji Rafaela Crespa, przedstawiony w Państwowym Muzeum Sztuk Pięknych w Buenos Aires. W tych tekstach autor łączy precyzyjną i analityczną krytykę sztuki z metaforycznym stylem literackim; szczegółowo opisuje wystawy artystyczne, ale także snuje refleksję nad własną literaturą i swoją wizją sztuki (metaliteratura). Kolejno podkreślono również działalność artystyczną samego Gironda, np. ilustracje do antologii *Veinte poemas para ser leídos en el tranvía*. Zwrócono także uwagę na

zastosowanie w jego poezji technik filmowych lub fotograficznych, jako że każdy z jego tekstów funkcjonuje tak, jakby był pocztówką, zdjęciem; jak gdyby poeta uchwycił pejzaże i wprowadził je w ruch; doświadczenie poetyckie w jego wierszach nie jest bowiem zawarte tylko w słowach, lecz także w tym, co one odzwierciedlają.

W dalszej kolejności opisano utwór *Membretes, aforismos y otros textos* (2013). *Membretes* to zbiór aforizmów filozoficznych, inspirowanych greguerías Ramóna Gómeza de la Serna. Utwory te odzwierciedlają refleksje nt. szeroko rozumianej sztuki, przede wszystkim literatury i malarstwa; w ironiczny sposób szydzą z powagi oficjalnej kultury.

W następnej części poruszono temat przestrzeni poetyckiej i fizycznej u Gironda, odnosząc się głównie do jego zbioru poezji *Campo nuestro* (1946). Pokazuje on przestrzeń mityczno-magiczną argentyńskiej pampy, w której wszystkie obrazy wykraczają poza tradycyjne telluryczne przedstawienia, tworząc czystą metaforę.

Kolejno zwrócono uwagę na ciągłość utworów Gironda, ich wzajemne powiązania, ewolucję, jak również ich warstwę dźwiękową i muzyczną (powtórzenia słów, dźwięków, liter; neologizmy; warstwę fonetyczną i muzyczną słowa; struktury gramatyczne, rytmiczne i muzyczne).

W następnym podrozdziale opisano zwierzęta w twórczości argentyńskiego poety, podkreślając ich symboliczne, mityczne i totemiczne znaczenie. Zwierzęta definiują zachowanie poety i jego związek z poezją i życiem; stają się ucieleśnieniem samej poezji.

Kolejno pokrótce przedstawiono dwie sztuki teatralne: *La madrastra* (1915) i *La comedia de todos los dias* (1916), które Girondo napisał wspólnie z René Zapatą Quesadą i z których tylko pierwsza została wystawiona na scenie. Podkreślono ich statyczność (w przeciwieństwie do jego dynamicznej i pełnej ruchu poezji) — zwłaszcza ich maeterlinckowski charakter, realizację założeń dramatu statycznego Maeterlincka, alegoryzm i symbolizm. Zwrócono również uwagę na teatralność jego pozostałej twórczości artystycznej, performatywny charakter zarówno jego tekstów, jak i promocji oraz rozpowszechniania własnej twórczości.

Choć te próby interpretacji lub spojrzenia na twórczość poetycką Gironda z perspektywy awangardy i fenomenologii (ukazane w częściach pierwszej i drugiej monografii) mogą początkowo wydawać się odległe od siebie, wzajemnie się uzupełniają, tworząc spójną i zróżnicowaną wizję twórczości tego argentyńskiego autora, jednocześnie otwierając przed czytelnikiem przestrzeń ukazującą różnorodność aspektów, z których perspektywy można odczytywać jego poezję.

Pozostałe osiągnięcia naukowo-badawcze stanowiące wkład autora w rozwój dyscypliny naukowej oraz opis aktywności naukowej.

Na mój dorobek składają się publikacje naukowe z różnych grup tematycznych, takich jak: literatura cyfrowa, literatura argentyńska, literatura wenezuelska, literatura porównawcza, tłumaczenie polskiej literatury najmłodszej na język hiszpański oraz sztuka dostępna (znajdująca się na pograniczu literaturoznawstwa i innych dyscyplin). Pierwsza z nich obejmuje literaturę cyfrową w zakresie poezji, prozy i teatru. Ogólne rozważania na temat e-literatury zawarłam w pozycjach: *Aproximaciones a una teoría de la ficción en la literatura hipertextual*, [w:] *Teoría y comparatismo: tradición y nuevos espacios*, red. D. Sánchez-Mesa Martínez, J. M. Ruiz Martínez, A. González Blanco, Editorial Universidad de Granada, Granada 2014, s. 1489–1500, *Granice i hiperfikcje w czasie wielkiego kryzysu wielkich narracji: o metaforach pos(t)modernistycznych*, „Sztuka i Filozofia” 2011, nr 38–39, s. 168–173 i *The “narrative turn” in literature. Observations on digital works*, „Art Inquiry. Recherches sur les arts” 2020, t. XXII, s. 183–192.

Poezji elektronicznej poświęciłam monografię naukową *Vanguardias poéticas en el arte digital en Latinoamérica*, Gobierno Bolivariano de Aragua, Aragua 2010, 147 ss., a także artykuły dotyczące takich twórców jak Argentyńczyk Ladislao Pablo Györi (*Poesía digital y virtual de Ladislao Pablo Györi*, [w:] *Narrativas mutantes: anomalía viral en los genes de la ficción*, red. M. Iacob, A. R. Posada, Editura Ars Docendi — Universitatea din Bucureşti, Bucureşti 2018, s. 270–280; *Nowa poetyka i nowe przestrzenie awangardowe w poezji elektronicznej Ladislao Pabla Györiego*, [w:] *Od liberatury do e-literatury*, red. E. Wilk, M. Górńska-Olesińska, Uniwersytet Opolski, Opole 2011, s. 265–274) czy Brazylijczyk Eduardo Kac (*Alteridades y otras derivas en la poesía experimental brasileña (Estudio específico sobre la obra de Eduardo Kac)*, [w:] *Philologia XXI. Supplementum I*, red. E. Tkáčiková, Univerzita Komenského Bratislava, Bratislava 2011, s. 335–343). Przyjrzałam się również polskiej poezji cyfrowej w artykule: *From sign to word in contemporary Polish “HTML literature”. Post-avant-garde heirs of modernist typography*, „Art Inquiry. Recherches sur les arts” 2017, t. XIX, s. 275–289 (współautor A. Pawłowska).

Na temat prozy elektronicznej opublikowałam monografię naukową *Estructuras narratológicas en la literatura digital de Jaime Alejandro Rodríguez*, Aracne editrice, Roma 2015, 232 ss., będącą zaktualizowaną i zmodyfikowaną wersją mojego doktoratu, a także artykuły poświęcone twórczości Kolumbijczyka Jaimego Alejandra Rodrígueza (*Modelos de representación sociales y transtextuales en “Gabriella Infinita” y “Golpe de Gracia” de*

Jaime Alejandro Rodríguez, [w:] *¿Dentro/Fuera? Nuevas perspectivas sobre la identidad y otredad en las literaturas hispánicas*, red. A. Flisek, K. Moszczyńska, Museo de Historia del Movimiento Popular Polaco, Warszawa 2011, s. 125–133), Argentyńczyka Alejandra Lópeza (*Cibergénero y géneros multiformes en la narrativa de Alejandro López*, [w:] *Ciberliteratura y comparatismo*, red. R. Alemany Ferrer, F. Chico Rico, Universidad de Alicante, Alicante 2012, s. 359–367) i Australijki Megan Heyward (*Narraciones a través de los hipermedios. “Of day, of night” de Megan Heyward*, [w:] *Lingua, cultura e media*, red. M. Arcangeli, K. Klimová, E. Reichwalderová, M. Zázricová, Aracne editrice, Roma 2014, s. 589–614). Odniosłam się również ogólnie do teorii hipertekstów i hipermediów (*Metafictionality and deterritorialization of the literary in the hypertexts*, [w:] *Transforming culture in the digital age*, red. A. Alias, Uniwersytet w Tartu, Tartu 2010, s. 338–344; *Construcciones de la subjetividad en el espacio: cuerpo y memoria (Derivas y rizomas de la hipertextualidad)*, [w:] *La construcción y el funcionamiento del espacio en literatura y lingüística*, koord. M. Falska, B. Brzozowska-Zburzyńska, Wydawnictwo Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, Lublin 2012, s. 69–78), a także przyjrzałam się procesowi ich tłumaczenia (*Hiperteksty i hipermedia literackie a problem tłumaczenia. Wokół „Gabrielli Infinity” Jaimego Alejandra Rodrígueza*, [w:] *Liberatura, e-literatura i... Remiksy, remediacje, redefinicje*, red. M. Górską-Olesińska, Uniwersytet Opolski, Opole 2012, s. 187–201; *La traducción y las nuevas tecnologías: un estudio de “Gabriella Infinita” de Jaime Alejandro Rodríguez*, „Tema y Variaciones de Literatura (Literatura Electrónica)” 2015, nr 45, s. 265–293).

Przyglądając się e-teatrowi, omówiłam główne jego założenia (*Theoretical and Conceptual Approaches to Cyber Theatre*, „Art Inquiry. Recherches sur les arts” 2022, t. XXIV, s. 87–95, współautor C. Dimeo), jak również skupiłam się na twórczości katalońskiej grupy teatralnej La Fura dels Baus (*Perspectivas estéticas de un teatro tecnológico-digital en La Fura dels Baus*, [w:] *Nuevas orientaciones en teoría y análisis teatral. Homenaje a Patricio Esteve*, red. J. Dubatti, Editorial de la Universidad Nacional del Sur, Instituto de Artes del Espectáculo de la Facultad de Filosofía y Letras de la Universidad de Buenos Aires, Bahía Blanca 2016, s. 189–202; *El lenguaje de exterminio masivo de La Fura dels Baus*, [w:] *Del gran teatro del mundo al mundo del teatro*, red. K. Kumor, K. Moszczyńska-Dürst, Instituto de Estudios Ibéricos e Iberoamericanos de la Universidad de Varsovia, Warszawa 2014, s. 349–362; *Participatory art, new media and convergence art based on the example of La Fura Dels Baus Group*, „Art Inquiry. Recherches sur les arts” 2018, t. XX, s. 217–233, współautor A. Pawłowska oraz *Konstrukcja nowej idiosynkrazji teatralnej w teatralizacji La Fura dels*

Baus, [w:] *Tak blisko i tak daleko. Hiszpańskojęzyczny teatr i dramat ostatnich stu lat*, red. U. Aszyk, P. Olkusz, Księgarnia Akademicka, Kraków 2012, s. 269–280).

Celem tych publikacji była analiza form, zmian i struktur literatury cyfrowej w porównaniu z procedurami, którymi posługuje się tzw. literatura tradycyjna, i udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy tradycyjne procedury używane w krytyce literackiej mogą być zastosowane w badaniach nad nowymi modelami literatury cyfrowej. Założenia były następujące: zdefiniować procedury i formy narratologiczne, którymi posługują się pisarze, w szczególności latynoamerykańscy, w ramach teorii hipertekstu i literatury cyfrowej; dokonać analizy nowych przestrzeni konstrukcji dyskursywnych i narratologicznych poprzez środki wirtualne i/lub cyfrowe, które są hipermedialne i hipertekstualne. Powołując się na wnioski wyłaniające się z moich prac, mogę stwierdzić, że literatura protohipertekstualna i hipertekstualna znosi granice rzeczywistości (w rozumieniu Rolanda Barthes'a), fikcyjności, czasoprzestrzeni, głosu narracyjnego i aktantów, które były modelami (Barthes) obowiązującymi w dziedzinie literatury aż do Fiodora Dostojewskiego (jak twierdził Michaił Bachtin w opracowaniu *Problemy poetyki Dostojewskiego*).

Ponieważ w literaturze latynoamerykańskiej transformacja modeli literackich rozpoczyna się od awangardy literackiej, w swoich publikacjach odnoszę się także do stylów narracji w literaturze latynoamerykańskiej końca XX w., ukazując, że fikcyjność jest jednym z ważniejszych elementów awangardy. Literatura latynoamerykańska od Jorge Luisa Borgesa, Julia Cortáзара, Macedonia Fernándeza, Adolfa Bioy Casaresa itp. jest bowiem związana z ukrytymi przestrzeniami, które tworzą fikcję. Nie jest już dokładną reprezentacją rzeczywistości, lecz „czystą fikcją”. W awangardach literackich narodziły się nowe rodzaje ekspresji literackiej, otwierające debatę na temat tradycyjnych i eksperymentalnych form pisania. Współczesną literaturę należy rozpatrywać właśnie w kontekście postawangardy, rozumianej jako kreacja wielu nowych form ekspresji literackiej.

Literaturze argentyńskiej, oprócz monografii *Acercamientos a las poéticas de Oliverio Girondo: Estudio específico sobre un poeta de la vanguardia argentina* (Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego, Łódź 2023, 384 ss.), poświęciłam również artykuły, m.in.: *El motivo de la transformación en el cuento “Axolotl” de Julio Cortázar*, „Sztuka Ameryki Łacińskiej / Arte de América Latina” 2021, nr 11, s. 137–149 czy *La traducción de textos dramáticos del español al polaco. Estudio de caso de la obra: “Notas que saben a olvido”*, „Studia Iberystyczne” 2018, t. 17, s. 305–320. Pierwszy z nich omawia problem obecności *alter ego* i procesów metamorfozy w literaturze latynoamerykańskiej. Punktem wyjścia prezentowanych rozważań jest opowiadanie Cortáзара *Aksolotl*. Historia stanowi pretekst do ukazania różnych

interpretacji, które przekazuje nam Cortázar w odniesieniu do mitu i problemu przemiany. Druga pozycja odnosi się do tłumaczenia tekstu teatralnego na przykładzie sztuki *Notas que saben a olvido* Araceli Mariel Arreche (wpisuje się jednocześnie w zakres jeszcze innych moich zainteresowań — tłumaczenia literackiego). Oprócz trudności tłumaczeniowych związanych bezpośrednio z przekładem tekstu scenicznego w artykule zwrócono również uwagę na odniesienia kulturowe i historyczne dotyczące Argentyny, które są dodatkowymi czynnikami utrudniającymi tłumaczenie.

Badając literaturę argentyńską, skupiłam się również na literaturze emigracyjnej w prowincji Misiones w Argentynie. Na zbiór poświęcony tej problematyce składają się następujące pozycje: *Literatura marginal de los colonos polacos en Misiones*, [w:] *Lingue, letterature, identità in contatto*, red. M. Arcangeli, K. Klimová, E. Reichwalderová, M. Zázrivcová, Aracne, Roma 2020, s. 613–623, redakcja monografii naukowej *In-Migraciones: Historia oral y escrita en América Latina*, Textoprint, Sandomierz 2016, 154 ss. i opublikowany w niej artykuł *La emigración polaca en Misiones a base de su literatura* (s. 1–20), *Narrar la experiencia de la emigración. Los polacos en Misiones (Argentina)*, „Estudios Hispánicos” 2017, nr 25, s. 97–105 oraz *Construcciones narrativas de los colonos polacos en Misiones. Estudio de caso de Casimira Kotur*, „Estudios Hispánicos” 2019, nr 27, s. 235–245. Te publikacje związane były z realizowanymi przeze mnie projektami badawczymi: „Dialogues, representation/transference and replacement of identities and cultural heritage in border areas (Case study Misiones: one space cohabited by three cultural etnities)” (2014–2015) w ramach Erasmus Mundus Eurica (EUROPE and AMERICA: Enhancing University Relationships by Investing in Cooperative Actions) Komisji Europejskiej oraz „Historia mówiona i pisana Polonii argentyńskiej z prowincji Misiones” (2015), „Narracja doświadczenia w argentyńskiej literaturze emigracyjnej” (2017) i „Polska literatura emigracyjna w Argentynie” (2018) w ramach dotacji celowych dla młodych naukowców MNiSW. Podobnie jak pozycje dotyczące literatury cyfrowej odnosiły się do sposobu budowania narracji i struktur narratologicznych. Badanie stawiało sobie za cel analizę narracji emigracji polskiej z prowincji Misiones. Jego przedmiotem były literatura marginalna Polaków z prowincji Misiones oraz wywiady z Polakami i potomkami Polaków w Argentynie. Zastosowano metodę wywiadu: jawnego, indywidualnego i nieskategoryzowanego. Wyniki badania wykazały, że dyskursy działają jak narracje, a nie tylko jako pojedyncze historie, konstruując nowe modele tożsamości narracyjnej. Obecność polskich imigrantów w prowincji Misiones potwierdza koncepcję polifonii terytorialnej i tożsamości narracyjnych, ponieważ

możemy założyć, że w konstrukcjach narracyjnych również odnajdziemy konstrukcje dyskursywne i metadyskursywne, które ustanawiają relacje historyczne i tożsamościowe.

W obszarze moich zainteresowań znalazła się również literatura wenezuelska. Jestem współredaktorką (razem z C. Dimeem) tomu *Reflexiones sobre la literatura venezolana. Un estudio monográfico*, Akademia Techniczno-Humanistyczna w Bielsku-Białej, Bielsko-Biała 2015, 221 ss. oraz autorką artykułów odnoszących się do wenezuelskiej literatury tellurycznej i jej przekładu: *Symbolika telluryczna w "La casa que me habita" Wilfreda Carrizalesa*, [w:] *Przekład jako akt komunikacji międzykulturowej*, red. I. Kasperska, A. Żuchelkowska, Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2013, s. 307–329 i *Traducir lo telúrico. "La casa que me habita" de Wilfredo Carrizales*, „Colindancias. Revista de la Red Regional de Hispanistas de Europa Central” 2016, nr 7, s. 35–44, jak również postaci Maisanty (Pedra Péreza Delgada): *José León Tapia — Maisanta: caudillo libertario o libertador*, [w:] *Reflexiones sobre la literatura venezolana. Un estudio monográfico*, red. C. Dimeo, A. Wendorff, Akademia Techniczno-Humanistyczna w Bielsku-Białej, Bielsko-Biała 2015, s. 129–144 i *Maisanta jako postać między mitem a historią, bohaterami i caudillos Ameryki Łacińskiej*, [w:] *Dwieście lat niepodległości państw Ameryki Łacińskiej. Perspektywa historyczna i wyzwania współczesności*, red. K. Krzywicka, Wydawnictwo Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, Lublin 2012, s. 259–264. W tych ostatnich tekstach podejmuję temat granicy między realnym wydarzeniem historycznym a fikcją, między opowiadaniem a dokumentem.

W swoich publikacjach poruszam również tematykę literatury porównawczej. Jestem redaktorką tematyczną czasopisma „Acta Universitatis Lodzensis. Folia Litteraria Polonica” 2022, t. 65, nr 2: *Literatura porównawcza polsko-hiszpańskojęzyczna*, 298 ss. Opublikowałam w nim teksty: *Wokół komparatystyki literackiej* (s. 9–18) oraz *La presencia de Jacek Dehnel en España* (s. 171–182). Ten ostatni artykuł wiąże się jednocześnie z jeszcze inną podejmowaną przeze mnie tematyką, jaką jest tłumaczenie polskiej literatury najmłodszej na język hiszpański, którą realizowałam w projektach: „Tłumaczenie najmłodszej prozy polskiej na język hiszpański” (2013) oraz „Recepcja twórczości Jacka Dehnela w Hiszpanii” (2014) w ramach dotacji celowych dla młodych naukowców MNiSW. W sposób ogólny odniosłam się do tego zagadnienia w artykule *Recepción de "la más joven literatura polaca" en España*, [w:] *Lengua, cultura y literatura en el contexto espacial y temporal*, red. E. Reichwalderová, Gaudeamus, Hradec Králové 2015, s. 225–241. Badałam również przekłady na język hiszpański *Wojny polsko-ruskiej pod flagą biało-czerwoną (Técnicas de traducción empleadas en la novela "Blanco nieve, rojo Rusia" de Dorota Masłowska*, „Lingua et vita” 2015, R. IV, nr 7, s. 93–100 i *La traducción al español de "Wojna polsko-ruska pod flagą biało-czerwoną" de*

Dorota Masłowska, „Acta Universitatis Wratislaviensis. Estudios Hispánicos” 2014, nr 3574, s. 57–66) i *Między nami dobrze jest* Doroty Masłowskiej (*Traductor de teatro / Traductor en el teatro. “Entre nosotros, todo va bien” de Dorota Masłowska en el escenario español*, [w:] *Voces dialogantes. Estudios en homenaje al profesor Wiaczesław Nowikow*, red. A. López González, M. Baran, A. Kłosińska-Nachin, E. Kobyłecka-Piwońska, Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego, Łódź 2019, s. 409–422); a także *Lubiewa* Michała Witkowskiego (*Gender in Translation — as Exemplified by Michał Witkowski's “Lubiewo” Translated into Spanish*, „Zagadnienia Rodzajów Literackich” 2018, t. 61, z. 2, s. 133–146 i *Género socio-cultural en la traducción de “Lubiewo” de Michał Witkowski al español*, [w:] *Translatio y cultura*, red. E. Aullón de Paro, A. Silván Rodríguez, Dykinson, Madrid 2015, s. 163–174).

Moje zainteresowania badawcze obejmują również zagadnienia mieszczące się na pograniczu literaturoznawstwa i innych dyscyplin naukowych, przede wszystkim historii sztuki, skupiają się na pozawizualnej percepcji sztuki i architektury, tłumaczeniu obrazów za pomocą opisu werbalnego (audiodeskrypcji) oraz pozostałych zmysłów na potrzeby osób z dysfunkcją wzroku. W tym zakresie byłam również kierownikiem („Accessible art for the blind and visually impaired in London museums”, Program im. Bekkera, NAWA, 2019–2022; „Audiodeskrypcja sztuk plastycznych — na przykładzie muzeów w Barcelonie”, Miniatura, NCN, 2020–2021; „Zwiększenie dostępności dzieł sztuki poprzez zastosowanie prostego oraz łatwego do czytania i zrozumienia języka w audiodeskrypcji”, IDUB, UŁ, 2021–2024; „Przekład polisensoryczny w muzeum dla osób z dysfunkcją wzroku”, Fundusz rozwoju naukowego Wydziału Filologicznego UŁ, 2022–2024) i wykonawcą projektów naukowych („Sztuka łódzka na tle sztuki europejskiej. Wykluczeni/Włączeni”, NCBR, 2019–2022 i „Przyjazne miasto. Wsparcie samodzielności osób z dysfunkcją wzroku w zakresie wykorzystania sieci połączeń komunikacji miejskiej w Łodzi, z uwzględnieniem aplikacji dotyczącej informacji lokalizacyjnych oraz zabytków architektury miejscowej”, NCBR, 2021–2024). Moje publikacje odnoszą się także do sztuki i architektury Ameryki Łacińskiej, m.in. byłam redaktorką dwóch numerów czasopisma „Sztuka Ameryki Łacińskiej / Arte de América Latina” (2013, nr 3: *Studia. Od sztuki naskalnej do współczesnych murali / Estudios. Desde el arte rupestre hasta los murales contemporáneos*, 208 ss. i 2014, nr 4: *Sztuka kolonialna, współczesna i popularna / Arte colonial, contemporáneo y popular*, 238 ss.).

5. Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Od początku mojej działalności naukowej wzięłam udział w 52 konferencjach naukowych (35 po doktoracie), w tym 23 zagranicznych, międzynarodowych, odbywających się w: Hiszpanii, Portugalii, Argentynie, Stanach Zjednoczonych, Wielkiej Brytanii, Szwajcarii, Belgii, Czechach, Słowacji, Estonii, Rumunii i Serbii. W 2021 r. na zaproszenie prof. Kathryn Batchelor wygłosiłam wykład „Museum Audio Description” na University College London w ramach UCL / SOAS Global Translation Lecture Series.

Obecnie (od 2021 r.) jestem wykonawcą w grantie NCBR pt. „Przyjazne miasto. Wsparcie samodzielności osób z dysfunkcją wzroku w zakresie wykorzystania sieci połączeń komunikacji miejskiej w Łodzi, z uwzględnieniem aplikacji dotyczącej informacji lokalizacyjnych oraz zabytków architektury miejscowej”. Byłam kierownikiem grantu Miniatura (NCN), realizowałam projekt pt. „Audiodeskrypcja sztuk plastycznych — na przykładzie muzeów w Barcelonie” (2020–2021), dzięki któremu miałam możliwość odbycia miesięcznej wizyty badawczej na Uniwersytecie Autonomicznym w Barcelonie. W latach 2013–2018 otrzymałam granty w ramach dotacji celowej dla młodych naukowców oraz uczestników studiów doktoranckich na następujące projekty: „Polska literatura emigracyjna w Argentynie” (2018), „Narracja doświadczenia w argentyńskiej literaturze emigracyjnej” (2017), „Awangardy literackie w twórczości Oliveria Girondo” (2016), „Historia mówiona i pisana Polonii argentyńskiej z prowincji Misiones” (2015), „Recepcja twórczości Jacka Dehnela w Hiszpanii” (2014) oraz „Tłumaczenie najmłodszej prozy polskiej na język hiszpański” (2013).

Pełniłam funkcję wykonawcy w projektach: „Sztuka łódzka na tle sztuki europejskiej. Wykluczeni/Włączeni” (2019–2022, Program Operacyjny Wiedza Edukacja Rozwój, NCBR i UE), „Trylogia teatralna Héctora Levy’ego-Daniela” (2018–2019, program „Sur”, Ministerstwo Spraw Zagranicznych i Wyznań Republiki Argentyny), „Bohaterologia po łódzku” (2018, program „Patriotyzm Jutra”, Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Muzeum Miasta Łodzi), „Widzenie przez dzielenie” (2018, Wydział Filozoficzno-Historyczny UŁ), „Muzeum dostępne. Dostosowanie ekspozycji Muzeum Fabryki w Łodzi dla niewidomych i niedowidzących odbiorców” (2017–2018, Muzeum Fabryki w Łodzi), „Witold Gombrowicz w najnowszej literaturze argentyńskiej (od 1970)” (2016–2017, Sonata, NCN) oraz „Usłyszeć obraz. Audiodeskrypcja dzieł sztuki w łódzkich muzeach jako czynnik kreujący

i kształtujący relacje pomiędzy działalnością naukową i dydaktyczną Uniwersytetu Łódzkiego a interesariuszami zewnętrznymi (instytucjami kultury, organizacjami pozarządowymi, społecznością lokalną, przedstawicielami biznesu)” (2014–2016, Wydział Filozoficzno-Historyczny UŁ).

Odbyłam liczne staże i wizyty studyjne w zagranicznych ośrodkach naukowych. Dwukrotnie byłam stypendystką Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej: w 2019 r. Programu im. Bekkera, dzięki któremu zrealizowałam roczny staż w Centrum Studiów Tłumaczeniowych University College London w Wielkiej Brytanii, projekt pt. „Accessible art for the blind and visually impaired in London museums”; a w 2018 r. wymiany bilateralnej, która pozwoliła mi na realizację 10-miesięcznego stażu w Instytucie Filologii Hiszpańskiej Shanghai International Studies University w Chinach, projekt pt. „Oliverio Girondo: a poet of Hispanic American avant-garde”. Na przełomie 2014 i 2015 r. odbyłam półroczny staż na Universidad Nacional de Misiones w Argentynie, podczas którego zrealizowałam projekt pt. „Dialogues, representation/transference and replacement of identities and cultural heritage in border areas (Case study Misiones: one space cohabited by three cultural etnities)” w ramach akcji Komisji Europejskiej (Groningen) Mundus Eurica.

Odbyłam wizyty studyjne w Hiszpanii: w grupie badawczej TransMedia Catalonia na Uniwersytecie Autonomicznym w Barcelonie (2018) i na Wydziale Przekładoznawstwa Uniwersytetu Alicante (2013); w Niemczech w: Centro de Investigación Iberoamericana de Leipzig (2017) i w Ibero-Amerikanisches Institut Preussischer Kulturbesitz (2015 i 2016) oraz w Estonii w Instytucie Kultury i Sztuki Uniwersytetu w Tartu (2013) w ramach projektu „Praktyk Nauk Humanistycznych i Społecznych. Rozwój umiejętności zarządzania badaniami naukowymi, pracami rozwojowymi i komercjalizacji wyników prac badawczych z obszaru nauk humanistyczno-społecznych” (Europejski Fundusz Społeczny w ramach Działania 4.2. Rozwój kwalifikacji kadr systemu B+R i wzrost świadomości roli nauki w rozwoju gospodarstwie, UE).

W latach 2018–2022 pełniłam funkcję zastępczyni przewodniczącego Sądu Koleżeńckiego Polskiego Stowarzyszenia Hispanistów. Pozostaję członkiem kilku towarzystw naukowych, takich jak: Polskie Stowarzyszenie Hispanistów, Interdyscyplinarne Centrum Badań Humanistycznych Uniwersytetu Łódzkiego, Sociedad Española de Literatura General y Comparada, International Comparative Literature Association czy Centro de Investigaciones Postdoctorales Centralnego Uniwersytetu Wenezueli.

Zajmuję się również pracą redakcyjną i recenzyjną. Zredagowałam książkę *In-Migraciones: Historia oral y escrita en América Latina* (Textoprint, Sandomierz 2016) oraz

trzy numery czasopism: „Acta Universitatis Lodziensis. Folia Litteraria Polonica” 2022, t. 65, nr 2: *Literatura porównawcza polsko-hiszpańskojęzyczna*, „Sztuka Ameryki Łacińskiej / Arte de América Latina” 2014, nr 4: *Sztuka kolonialna, współczesna i popularna / Arte colonial, contemporáneo y popular* i „Sztuka Ameryki Łacińskiej / Arte de América Latina” 2013, nr 3: *Studia. Od sztuki naskalnej do współczesnych murali / Estudios. Desde el arte rupestre hasta los murales contemporáneos*.

Wspólnie z pracownikami Zakładu Literatur Hiszpańskojęzycznych (A. Kłosińską-Nachin, E. Kobyłęcką-Piwońską, A. Rosalesem Rodríguezem i M. J. Woźniak) współredagowałam monografię naukową *Entre la tradición y la novedad. Nuevas perspectivas sobre las culturas y literaturas del mundo hispanohablante*, Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego, Łódź–Kraków 2020. Również współredagowałam (z A. Pawłowską i J. Sowińską-Heim) interdyscyplinarny tom *Osoby z niepełnosprawnością i sztuka. Udobępnianie — percepcja — integracja*, Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego — Muzeum Miasta Łodzi, Łódź 2019, a także (wspólnie z C. Dimeem) *Reflexiones sobre la literatura venezolana. Un estudio monográfico*, Akademia Techniczno-Humanistyczna w Bielsku-Białej, Bielsko-Biała 2015.

Obecnie pełnię funkcję redaktora językowego (język hiszpański) i tematycznego (sztuki audiowizualne) czasopisma „Sztuka Ameryki Łacińskiej / Arte de América Latina”, poza tym jestem członkiem rad naukowych następujących czasopism: „Dramateatro Revista Digital” i „Revista latinoamericana de estudios avanzados”, a także członkiem rady redakcyjnej serii wydawniczej „Manufactura Hispánica Lodziense” Wydawnictwa Uniwersytetu Łódzkiego.

Jestem również recenzentem artykułów naukowych dla polskich i zagranicznych czasopism, w tym: „Cadernos de Tradução” (Universidade Federal de Santa Catarina — Brazylia, 2022, 2023), „Sztuka Ameryki Łacińskiej / Arte de América Latina” (Polski Instytut Studiów nad Sztuką Świata, Wydawnictwo Adam Marszałek, 2019, 2020, 2022, 2023), „Didaskalia. Gazeta Teatralna” (Instytut im. Jerzego Grotowskiego, Uniwersytet Jagielloński w Krakowie, 2020), „TECHNE. Seria Nowa” (Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego, 2021, 2023), „Łódzkie Studia Etnograficzne” (Polskie Towarzystwo Ludoznawcze, 2023) i „Między Oryginałem a Przekładem” (Księgarnia Akademicka, 2024). Recenzowałam także monografię naukową *Siete paisajes en la literatura venezolana* dla Wydawnictwa Naukowego Akademii Techniczno-Humanistycznej w Bielsku-Białej (2022).

6. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę.

Byłam sekretarzem podczas rekrutacji na studia na kierunkach: filologia hiszpańska, filologia romańska i filologia klasyczna (2012), koordynatorem ds. ECTS (2012–2013) i praktyk zawodowych na filologii hiszpańskiej (2016–2017); członkiem Rady Wydziału Filologicznego UŁ (2016–2018); koordynowałam akredytację na kierunku filologia hiszpańska UŁ (2017). Organizowałam konferencje naukowe: w 2017 r. byłam sekretarzem ogólnopolskiej konferencji „Niepełnosprawni i sztuka”, a w 2018 r. członkiem komitetu organizacyjnego międzynarodowej konferencji „Encuentros”, w 2010 r. byłam zaangażowana w organizację konferencji: „Translation and Meaning, 5th International Maastricht–Łódź Duo Colloquium” i „Tak blisko i tak daleko. Hiszpańskojęzyczny teatr i dramat ostatnich stu lat”, a w 2009 r. — „I Foro de lingüística hispánica”. Współorganizowałam także literackie warsztaty tłumaczeniowe w Katedrze Filologii Hiszpańskiej UŁ w 2022 r. Pełniłam funkcję opiekuna naukowego Studenckiego Koła Naukowego „Tertulia” (2012–2017) działającego przy Katedrze Filologii Hiszpańskiej. Angażuję się w działania na rzecz osób z niepełnosprawnościami; od 2021 r. pełnię funkcję koordynatora wydziałowego ds. dostępności na Wydziale Filologicznym UŁ. Promuję język hiszpański i kultury krajów hiszpańskojęzycznych, pełniłam funkcję tłumacza języka hiszpańskiego podczas wykładów i spotkań w polskich placówkach kulturalno-edukacyjnych (2010–2019); w latach 2011–2012 byłam prezesem zarządu Fundacji na rzecz Kultury Hiszpańskojęzycznej. Od 2011 do 2017 r. prowadziłam wykłady w ramach Festiwalu Nauki, Techniki i Sztuki w Łodzi (m.in. „Wprowadzenie do audiodeskrypcji”, „Gawęda o Argentynie” czy „Literatura elektroniczna w Ameryce Łacińskiej”) oraz brałam udział w przygotowaniu festiwalowego pikniku naukowego. W 2015 r. podczas stażu w Argentynie prowadziłam wykłady na temat kultury polskiej w Stowarzyszeniu Polskim w Posadas oraz emigracji polskiej w Argentynie w radiu Tupambae, również w Posadas; opublikowałam także pracę o charakterze popularnonaukowym *Cartas de ultramar* w czasopiśmie „Sexto Sentido”.

Regularnie doszkałam się dydaktycznie, ostatnio wzięłam udział m.in. w projekcie „Mistrzowie Dydaktyki” (2022–2023, Program Operacyjny Wiedza Edukacja Rozwój, MEiN i UE), dzięki któremu odbyłam szkolenia na Aarhus University w Danii, a następnie zdobytą wiedzę wykorzystałam podczas autorskich zajęć tutoringowych na Wydziale Filologicznym UŁ. Co roku prowadzę również zajęcia za granicą w ramach programu Erasmus+, m.in. na

uniwersytetach w: Santiago de Compostela, Valladolid, Castellón, Almerii, Kadyksie, Las Palmas de Gran Canaria, Leuven i Bukareszcie.

Od momentu zatrudnienia w Katedrze Filologii Hiszpańskiej UŁ prowadziłam następujące przedmioty: praktyczna nauka języka hiszpańskiego, zajęcia specjalizacyjne i wykłady monograficzne z literatury, historia literatury hispanoamerykańskiej, teoretyczne podstawy traduktologii, teoria przekładu specjalistycznego i artystycznego, tłumaczenia polski-hiszpański i hiszpański-polski, seminarium licencjackie literaturoznawcze i traduktologiczne; jak również zajęcia opcyjne z metodologii badań naukowych i projektów naukowych. Od roku akademickiego 2021/2022 prowadzę także warsztaty z finansowania nauki i transferu wiedzy dla Szkoły Doktorskiej Nauk Humanistycznych UŁ, a od 2023 r. również wykład z tego zakresu dla wszystkich szkół doktorskich UŁ i warsztaty dla doktorantów obcokrajowców w języku angielskim.

Byłam promotorem 44 prac licencjackich oraz recenzentem 47 prac licencjackich i 6 prac magisterskich.

7. Oprócz kwestii wymienionych w pkt. 1-6, wnioskodawca może podać inne informacje, ważne z jego punktu widzenia, dotyczące jego kariery zawodowej.

Otrzymałam nagrody indywidualne: w 2021 r. Nagrodę PAN za Wybitne Osiągnięcia Przyczyniające się do Rozwoju Nauki dla Młodych Uczonych Pracujących na Terenie Województwa Łódzkiego za rok 2020 w dziedzinie nauk humanistyczno-społecznych, w latach 2018–2021 stypendium naukowe dla wybitnych młodych naukowców MNiSW, a także zespołowe: w 2017 r. Nagrodę Leaders in University Management za projekt „Usłyszeć obraz. Audiodeskrypcja dzieł sztuki w łódzkich muzeach jako czynnik kreujący i kształtujący relacje pomiędzy działalnością naukową i dydaktyczną Uniwersytetu Łódzkiego a interesariuszami zewnętrznymi (instytucjami kultury, organizacjami pozarządowymi, społecznością lokalną, przedstawicielami biznesu)”, w 2018 r. wyróżnienie „Łódzkie Eureka” 2017 w kategorii „nauka” za wybitne osiągnięcia naukowe na rzecz rozwoju Łodzi jako ośrodka naukowego i akademickiego za projekt „Opracowanie metodologii naukowej audiodeskrypcji dzieł sztuki i jej implementacja w łódzkich muzeach”, w 2018 r. nagrodę „Idol” Fundacji Szansa dla Niewidomych za badania nad audiodeskrypcją, w 2020 r. srebrny medal na XIII Międzynarodowych Targach Wynalazków i Innowacji Gospodarczych i Naukowych INTARG za projekt „Widzę, bo słyszę: audiodeskrypcja — współczesne wsparcie osób z dysfunkcją wzroku w kontakcie ze sztuką”, a w 2023 r. srebrny medal za

projekt „«Friendly city» — the main challenges of making architectural heritage accessible to visually impaired people and other users” na Euroinvent — Europejskiej Wystawie Kreatywności i Innowacyjności. W 2015 r. otrzymałam nominację w kategorii tłumaczeniowej do nagrody Premio Teatro del Mundo Uniwersytetu w Buenos Aires.

Doceniono mnie także w konkursach wewnętrznych. W 2017 r. otrzymałam Nagrodę Naukową Fundacji Uniwersytetu Łódzkiego za szczególne osiągnięcia naukowe w latach 2015–2016 w obszarze Nauk Humanistycznych w grupie młodych pracowników nauki UŁ. Zostałam wyróżniona Nagrodami Rektora UŁ za osiągnięcia związane z pracami badawczymi w: 2017 r. (nagroda indywidualna za cykl publikacji „Hiszpańskojęzyczna e-literatura”), 2019 r. (nagrody: indywidualna za cykl publikacji „Najmłodsza literatura polska w przekładzie na język hiszpański” i zespołowa za projekt naukowo-wdrożeniowy „Sztuka dostępna i nowe technologie”) i 2021 r. (nagroda indywidualna za cykl publikacji „Audiodeskrypcja”). W 2022 r. przyznano mi dwie nagrody w ramach konkursu „Inicjatywa Doskonałości — Uczelnia Badawcza” (IDUB): indywidualną za istotny wkład w ewaluację jakości działalności naukowej w Uniwersytecie Łódzkim w latach 2017–2021 i zespołową za granty pozyskane ze środków zewnętrznych.

Byłam również kierownikiem trzech grantów wewnętrznych, w tym dwóch w ramach Funduszu rozwoju naukowego Wydziału Filologicznego UŁ: w latach 2019–2021 projektu pt. „Oliverio Girondo jako poeta awangardowy”, a od 2022 do 2024 r. „Przekład polisensoryczny w muzeum dla osób z dysfunkcją wzroku”, oraz w latach 2021–2024 grantu dla doświadczonych badaczy IDUB pt. „Zwiększenie dostępności dzieł sztuki poprzez zastosowanie prostego oraz łatwego do czytania i zrozumienia języka w audiodeskrypcji”.

W 2023 r. otrzymałam Medal Brązowy za Długoletnią Służbę.

.....
(podpis wnioskodawcy)